

δευε, ὅταν εἶναι ἀρχή, διότι μετὰ πάροδον πολλῶν ἡμερῶν οὗτος γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς ναυτιλλομένους) Δαρδαν. || Ἄσμ.

Μοῦ δῶσαν μὲν γυναῖκα μάγισσας τσουπί,
μαγεύει τὰ καράβια καὶ δὲν ἀρμενοῦν,
μαγεύει τὰ πουλλάκια καὶ δὲν κελαηδοῦν

Πάτρ.

Βλέπω βαρκοῦλλες κ' ἔρχονται, καράβια κὶ ἀρμενίζουν
Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἡῦρες καιρὸν ἀρμάνιζε, καιρὸν μὴν περιμένης

Λεξ. Δημητρ. Τὸ ρ. συντάσσεται καὶ μεθ' ἀπλῆς αἰτίας. ἰσοδυναμούσης πρὸς ἐμπρόθετον προσδιορισμόν, ἐξ οὗ καὶ προήλθεν αὕτη κατὰ παράλειψιν τῆς προθ. (ἦτοι κατὰ τὸ ἀρμενίζω κατὰ τὸν καιρὸ ἐλέγχθη καὶ ἀρμενίζω τὸν καιρὸ ἄνευ τῆς προθ., ἐν ᾧ τὴν αἰτιατικὴν καιρὸ νοητέον ὅχι ὡς ἀντικείμενον, δηλ. πλέω συμφώνως πρὸς τὸν καιρὸν στρέφω τὰ ἱστία κατὰ τὴν πνοὴν τοῦ μεταβάλλοντος διεύθυνσιν ἀνέμου) Αἴγιν. Δαρδαν. Κάμπ. Κεφαλλ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. Πελοπν. (Ἄργ. Λάστ.) κ.ά.: Παροιμ. φρ. Καθὼς τὸν εὖρω τὸν καιρὸ ἔτοι τὸν ἀρμενίζω (συμμορφοῦμαι πρὸς τὰς περιστάσεις ἢ ἐπωφελοῦμαι τῶν παρουσιαζομένων εὐνοϊκῶν περιστάσεων) πολλαχ. Ὡς τὸν εὖρω τὸν καιρὸ θετὰ τὸν ἀρμενίσω (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάμπ. Καὶ μέσ.: Ἀρμενίζεται ὁ καιρὸς σήμερα (ἐπιτρέπει ὁ σημερινὸς καιρὸς νὰ ἀρμενίσῃ τις κατ' αὐτόν) Κύθν. Ὁ καιρὸς δὲν ἀρμενίζεται Γ' Χατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 4 (1907/8) 85. β) Ἀποπλέω, ξεκινῶ Κύπρ. Τσακων. κ.ά. — Mommsen Griech. Jahresz. 18: *Eis* τὲς 'κοστρεῖς τ' Ἀπορίλιον θέλω ν' ἀρμενίσω Κύπρ. Καϊτζι ἐκὼ ἔτοιμο ν' ἀρμενίσῃ (καῖκι ἦτο ἔτοιμο κτλ.) Τσακων. || Γνωμ. Τοῦ Σταυροῦ κὶ ἀρμένισε, τοῦ Σταυροῦ καὶ δέσε (ἐπὶ τῶν ναυτικῶν τῶν ἱστιοφόρων πλοίων οἱ ὅποιοι ἀρχίζουσιν τὰ ταξιδιά των ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἥτις τελεῖται τὴν τρίτην Κυριακὴν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, διότι ἔκτοτε ἀρχίζει ἡ βελτίωσις τοῦ καιροῦ, καὶ παύουν αὐτὰ δένοντες τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Σταυροῦ τὴν 14 Σεπτεμβρίου, ὁπότε ἀρχίζουσιν πλέον αἱ τρικυμῖαι τῶν θαλασσῶν) Mommsen ἐνθ' ἀν. γ) Προχωρῶ ἸΠολέμ. Σπασμέν. μάραμρ. 31: Ποίημ.

Τ' ἀσημένιο φεγγάρι . . . | ἀρμενίζει μὲ χάρι

2) Φέρομαι, πνέω ὀρμητικῶς Πελοπν. (Γορτυν.): Ἄσμ. Ἀκῶ τὰ πεῦκα καὶ βροντοῦν καὶ τοῖς ὀξυῖς καὶ τρίζουν, ἀκῶ τὸν ἄνεμο καιρὸ μὲ τὰ βουνὰ μαλῶναν, στέκω καὶ τὰ συγχρωτῶ καὶ τὰ διπλοξετάζω, βουνά μου, τί μαλῶνετε; ἄερα, τί ἀρμενίζεις; (μοιρολ. ἀκῶ = ἀκούω). 3) Περιπατῶ Ἄνδρ. Ἰμβρ. κ.ά.: Ἀρμένιζα δὴ ὥρες μέσα 'ς τὸ χιόνι Ἄνδρ. Εἶδα μὲν ἡεῖρα κὶ ἀρμέν'ζι 'ζ δὸν γιὰ καὶ τ' Ἰμβρ.

Β) Μετβ. 1) Πληρῶν, ἐγκολπῶν τὰ ἱστία πλοίου τὸ κάμνω νὰ οὐριοδρομῇ Θήρ. (Οἶα): Ἄσμ.

Θέλει τὴν τσερὰ θάλασσα μ' ὅλα της τὰ καράβια
τσαὶ θέλει τσαὶ τὸν τσύρ' βορρὰ γιὰ νὰ τοῦ τ' ἀρμενίζῃ.

2) Διαπλέω, διαπερῶ Ἄνδρ. Νίσυρ. Τήλ. κ.ά.: Ἄσμ. Αὕτῃ τῇ μαύρῃ θάλασσᾳ πῶς θὰ τὴν ἀρμενίσω, νὰ βάλλω τὸν καιρὸ μπροστὰ καὶ τὸ πουλλί μου πίσω; Ἄνδρ.

Μεγάλο τὸ καράβι μας, ὠκεανὸ 'ρμενίζει
καὶ δὲν φουβάται κύματα καὶ θάλασσα π' ἀφρίζει

Νίσυρ. Καὶ ἀμτβ. διαπλέομαι, διαπερῶμαι Passow Carm. popular. 294: Ἄσμ.

Πῆρα χήρας θυγατέρα καὶ τῆς μάγισσας
ποῦ μαγεύει τὰ ποτάμια καὶ δὲ σύροννε

καὶ τὲς θάλασσες μαγεύει καὶ δὲν ἀρμενοῦν
καὶ μαγεύει καὶ τὲς βρῦσες καὶ δὲ ρέουνε.

3) Φέρω τι κάπου, ὀδηγῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Ἀρμενίζω τὰ κατοικοπρόβατα Ἀπύρανθ. Συνών. σαλαγῶ.

ἀρμενίζω (II) Α. Ρουμελ. (Καρ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρμινίζου Θεσσ. (Ὁλυμπ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σέρρ. κ.ά.) Μέσ. ἀρμενίζομαι Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) ἀρμινίζομαι Θεσσ. (Ὁλυμπ.) Μακεδ. (Γρεβεν. Σίτοβ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένιος. Πβ. καὶ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 461 κέξ. καὶ ΣΚυριακίδ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 467 κέξ.

1) Ἀργοπορῶ, βραδύνω, χρονίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἔστειλ' ἄτον 'ς σὸ πεγάδ' κ' ἐρμένισεν Τραπ. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἰσχυροῦ πείσματος, οὐδόλως μεταπειθομαι Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. πάσχω ἐξ ἐπιλοχίου πυρετοῦ ἢ διανοητικῆς διαταράξεως ἔνεκα δαιμονικῆς ἐπηρείας, ἐπὶ λεχοῦς Α. Ρουμελ. (Καβακλ. Καρ.) Θεσσ. (Ὁλυμπ.) Μακεδ. (Γρεβεν. Θεσσαλον. Καταφύγ. Σέρρ. Σίτοβ.): Ἀρμένισε ἡ ἀρμενίστηκε ἡ λεχὼνα Καρ. Ἡ γ' ναῖκα ἀρμέν'σι Σέρρ. Ἀρμινίζονται οἱ λιχῶνες Γρεβεν. Σίτοβ. || Ἐπφδ. Μὲ ἀρμέν'σι ἡ μάννα μ', μὲ ἀρμέν'σι ἡ ἀδιρφή μ', μὲ ἀρμέν'σι οὐ ἀδιρφός μ', πέρασα κ' ἰγὼ ἡ ἀρμινουπούλλα κὶ δὲν ἀρμινίσ'κα Ὁλυμπ. Συνών. ἀρμενιάζω.

Πβ. ἀρμενεύω.

ἀρμενίζω (III) ἀμάρτ. ἀρμινίζου Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμένι.

Θυμιατίζω μὲ τὸ φυτόν χαμαίμηλον ἀσθενῇ πρὸς ἱασιν.

ἀρμένικα ἐπίρρ. κοιν. ἀρμέν'κα βόρ. ιδιῶμ. ἀρμέν'κα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Ἀρμένικος.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀρμενίων, ἀρμενιστί: Εἶναι γραμμένο ἀρμένικα κοιν.

Ἀρμένικος ἐπίθ. κοιν. Ἀρμέν'κος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἀρμέν'κους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένιος καὶ τῆς καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς Ἀρμένιον ἢ ὁ ἐξ Ἀρμενίου προερχόμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρμένικη ἐκκλησία. Ἀρμένικο σπῖτι-φαεῖ κττ. κοιν. Ἀρμέν'κον μαχαλὰν (Ἀρμενικὴ συνοικία) Χαλδ. Ἀρμέν'κα ταφία (τάφοι) Τραπ. Χαλδ. Ἀρμέν'κον παιδὶν (ἀρμενόπαις. Διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην πβ. καὶ Ρωμαίικον παλληκάρ' = Ἑλληνικὸν παλληκάρι, Ἑλλήν νεανίας) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἀρμένικη βίζιτα ἡ ἐπίσκεψις (ἐπίσκεψις μακρὸν χρόνον διαρκοῦσα) σύννηθ. Ἀρμένικο στόμα (φλύαρον) Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἀρμέν'κον πείσμαν ἡ ἀπλῶς Ἀρμέν'κον (πεῖσμα ἐπίμονον καὶ ἰσχυρόν) Τραπ. 2) Οὐδ. πληθ. τὰ Ἀρμένικα οὐσ., ἡ Ἀρμενικὴ γλῶσσα κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ξέρω Ἀρμένικα κοιν.

Ἀρμένιος ὁ, κοιν. Ἀρμέν'ς βόρ. ιδιῶμ. Ἀρμένις Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Θηλ. Ἀρμένισσα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Ἀρμέν'σσα βόρ. ιδιῶμ. Ἀρμέν'τσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένιος.

1) Ὡς ἐθνικὸν ὄν. ὁ Ἀρμένιος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Παροιμ. φρ. Σ τοῦ Ἑβραίου φάγε καὶ 'ς τοῦ Ἀρμένι κοιμήσου (ἐπὶ τῆς καθαριότητος τῆς τροφῆς μὲν παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, τῆς κλίνης δὲ παρὰ τοῖς Ἀρμενίοις) Πελοπν. Μὲ Τοῦρκο φάγε καὶ πιὲ καὶ μὲ Ἀρμέν' κοιμήσου (ὁ μὲν Τοῦρκος εἶναι αἰσχροῦς, ὁ δὲ Ἀρμένιος ἀκάθαρτος εἰς τὸ

φαινόταν. Ἐν Πόντῳ ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψις ὅτι ὁ Ἀρμένιος μαγνίζει τὸ εἰς Ἑλλήνα προσφερόμενον φαγητόν) Προπ. (Κύπρ.) Ἄμιν Ἀρμένις (ὡς Ἀρμένιος. Ἐπὶ τοῦ βραδυκινήτου Σάντ. Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ κόρη παντρεύτηκα ἐδῶ 'ς τὴν Ἀρμενιά
καὶ πῆρα Ἀρμένον κόρη καὶ βγήκε μάγισσα,
παγώνει τὰ καράβια καὶ δὲν περπατοῦν

Αἴγιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ Κέρκ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύποις Ἀρμένις Κάρπ. Κάσ. Χίος τοῦ Ἀρμένι Ἡπ. τοῦ Ἀρμένον Ἀρ. τ' Ἀρμενί Πόντ. (Ματζούκ.) Ἀρμεναιοὶ Πελοπν. (Τριφυλ.) Ρόδ. Ἀρμένιδες Κύπρ. τοὺς Ἀρμένον Χίος Ἀρμένιοι Κέρκ. 2) Ὁ νωθρὸς εἰς τὰς κινήσεις του, βραδὺς Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) 3) Ὁ μὴ μεταπειθόμενος, ἰσχυρογνώμων, πείσμων Πόντ. (Κερασ.) 4) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Πόντ. (Κερασ.) 5) Μοχθηρὸς, φαῦλος (ἤδη καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου τὸ γένος τῶν Ἀρμενίων ἐχαρακτηρίζετο ὡς ὑπουλον καὶ κακὴς, πβ. δὲ καὶ τὴν παροιμ. «Ἀρμένιν ἔχεις φίλον; κάλλιον ἐχθρὸν οὐ θέλεις» ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,465) Χίος. 6) Ἀθίγγανος (ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν Ἀθιγγάνων πρὸς τοὺς Ἀρμενίους ὡς πρὸς τὴν ρυπαρότητα ἢ καὶ τὰ ἠθικὰ ἐλαττώματα) Λήμν. 7) Κακοποιὸν πνεῦμα παρουσιαζόμενον ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν καὶ δὴ καὶ φωτός, δαίμων Χίος κ.ά.: *Εἶδα ἕναν Ἀρμένι Χίος.* Συνών. *ἀέρι 4, ἀερικό 3, ἐξωτικό, στοιχειό, φάντασμα.* 8) Θηλ. Ἀρμέν'σσα, λεγὼ ὑποστᾶσα τὴν ἐπιθρηϊαν κακοποιῶν δαίμονος καὶ καταστᾶσα διανοητικῶς καὶ σωματικῶς ἀσθενῆς (ἢ ὁποία διὰ τοῦτο ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς Ἀρμενίου ἱερέως) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 9) Ἀρσεν. καὶ θηλ., τὸ φυτὸν χαμαίμηλον Βιθυν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμένι 1 β.*

ἀρμενισιά ἡ, πολλαχ. ἀρμενισκιά Σίφν. ἀρμενισά Ἄνδρ. κ.ά. ἀρμιν'σά Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμενισία παρὰ τὸ ρ. ἀρμενίζω. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. *ἄρμενον.*

Ἰστιοδρομία, πορεία πλοίου ἐνθ' ἄν.: Ἀρμενισιά μὲ ἀέρα 'ς τὴν μάντα (εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου) ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 568. *Αὐτὴ ἡ ἀρμενισκιά μ' ἄρσεε Σίφν.* Ἀπὸν ἱκεῖ ὡς ἰδῶ κάναμι μὲ ἀρμιν'σά (τὴν ἐκεῖθεν μέχρις ἐδῶ ἀπόστασιν διηγήσαμεν δι' ἐνὸς συνεχοῦς πλοῦ) Σάμ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς τσαῖρὸ γέ' ἀρμενισιά, μπουνάτσα γιὰ τραούδια Μεγίστ. Συνών. ἀρμένισμα (I) 1, ἀρμενισμός.

ἀρμένισμα τό, (I) πολλαχ. ἀρμίνισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (I). Ἡ κώφωσις τοῦ τονιζομένου εἰς τῷ ἀρμίνισμαν ἔγινε κατ' ἀναλογ. τοῦ ρ. ἀρμινίν-νου παρὰ τὸ ἀρμενίζω.

1) Ἀρμενισιά, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Τὸ καράβι αὐτὸ ἔχει καλὸ ἀρμένισμα Λεξ. Δημητρ. *Ἐ, καμένον ἀρμένισμα ποῦ τὸ κάνει κι ὁ καπετάνιος!* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ποίημ.

Σὰ νὰ καρτεροῦν . . . κάποιον ἀπάντεχον ἀρμένισμα πέρα ἀπὸ τοῦ κόσμου τ' ἀκρογιάλι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 54. 2) Ἡ εἰς βοσκὴν ὁδήγησις αἰγοπροβάτων Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κάνει κ' ἐντὸς ἕναν ἀρμένισμα ποῦ δὲ δὸ κάνει κι ἄλλος, ἀρμενοβοσκός, ὅχι κι ἀστεῖα!*

ἀρμένισμα τό, (II) Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) ἀρμένισμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀρμένισμαν Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (II).

1) Ἀργοπορία, βραδύτης Πόντ. (Τραπ.) 2) Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρείας μετὰ συμπτωμάτων παραφροσύνης Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) Συνών. ἀρμένισμα. β) Κακὸν συμβάν, δυστύχημα Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

ἀρμενισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀρμεν'σμός Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (I).

Ἡ πορεία τοῦ πλοίου: Φρ. *Δὲν ἔχον ἀρμεν'σμοὶ οἱ - θ - ἀθρόπ!* (δὲν ἠξεύρουν τί κάμνουν). Συνών. ἀρμενισιά, ἀρμένισμα (I) 1.

ἀρμενιστάρι τό, Ζάκ. Κύθηρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (I).

Τὸ μαλάκιον ἀρμενίδι, ὁ ἰδ.

ἀρμενιστής ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω.

Ὁ ἐκ τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου ἐκτελῶν οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ἔχουσιν πρὸς τὴν εἰδικότητα τοῦ πρῶτος, λ. χ. πρὸς τὰ ἐφόλκια, σκηνάς, ἰστούς, ἰστία, χρώματα, ἀγκύρας κττ. καὶ ἐν πλῶ ἔχον συνήθως τὸ καθήκον τοῦ πηδαλιούχου (πβ. ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 8). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ. Μύκ. Ρόδ.

ἄρμενο τό, ἄρμενον Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.) ἄρμενο πολλαχ. ἄρμινον βόρ. ἰδιώμ. ἄρμενα τά, σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) ἄρμινα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρμενον. Πβ. καὶ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 459 κέξ.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἐξάρτια πλοίου, ἰστοί, ἰστία, σχοινία κττ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Φρ. *Βκαίνω 'ς τ' ἄρμενα* (αἰωροῦμαι ἐπὶ τῆς αἰώρας) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. *Ἡ στραβά 'ναι τ' ἄρμενα ἢ στραβ' ἀρμενίζουμε* (ἐπὶ τῆς ἀδεξιότητος καὶ ἀνικανότητος ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου ἢ ἐπὶ τῆς κακῆς ἐκβάσεως ἔργου) πολλαχ. || Παροιμ. *Χωρὶς ἄρμενα καὶ κουπιὰ, αἰ - Νικόλα, βόγηθα* (πρὸς σωτηρίαν ἐκ κινδύνου ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν ἔργου δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ θεία ἐπικλήσις, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἰδία ἐνέργεια. Πβ. ἀρχ. «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει») Κεφαλλ. Παξ. κ.ά.

Ἀρμενα, κουπιὰ | καὶ 'ς τὴν Μπαρμπαριά
(ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντος δυσχερὲς ἔργον ἄνευ τῆς προσηκούσης παρασκευῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀποτυγχάνοντος ὡς ὁ ἐπιχειρῶν νὰ πλεύσῃ εἰς Βαρβαρίαν μόνον ἐφόδια ἔχων τὰς κώπας καὶ τὰ ἄρμενα. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,464) Κεφαλλ. *Τ' ἄρμινα 'ς τὴ Χιὸ τοῖ τὰ κουπιὰ 'ς τὴ Ρόδον* (ἐπὶ ἀκαταστάτου ὁ ὁποῖος δὲν φροντίζει νὰ θέτῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν) Λέσβ.

Ἄλλοι ποῦ χάση τ' ἄρμενο κι ὅπου τὸν πάρ' ἡ νύχτα
(ἐπὶ τοῦ ὑποστάντος οἰκονομικὴν πτώσιν καὶ ἀπολέσαντος τὸν πρότερον ὁμαλὸν ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως βίον. ἄρμενο = ἰστὸν) Κύθν. || Ἄσμ.

Κάτεργο περνᾷ χρυσοπαλαμισμένο
μ' ἄρμενα κουπιὰ καὶ μ' ἄξια παλληκάρια
(ἔχον ὡς ἄρμενα τὰς κώπας, πλέον διὰ κωπηλασίας. χρυσοπαλαμισμένο = ἐπιχρυσωμένον) ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 145.

Παλλήκαρον ὁ Διονῆς, ὁ Διονῆς ἀφέντης,
ἐβάλλ'νεν κόπον 'ς σ' ἄρμενα κι ἄνεμον 'ς σὰ καράβια
(ἐβάλλ'νεν κόπον 'ς σ' ἄρμενα = ἐβάλλε κόπον εἰς τὰ ἄρμενα, ἦτοι ἔπλεε πλησίστιος) Τραπ. β) Τὰ ἐξάρτια τοῦ ἀνεμομύλου Λεξ. Βλαστ. γ) Πληθ. ἄρμενα, τὰ ἐνδύματα Ἡπ. (Κόνιτς.) δ) Κηρήθρα λοξῶς τοποθετημένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν ἐν τῇ κυψέλῃ (ὡς τὰ λοξὴν διάταξιν ἔχοντα ἰστία) Τήλ. Πβ. ἀρμενᾶτος 1. ε) Ἡ λοξὴ σφραγὶς τῶν αἰγοπροβάτων Ρόδ. 2) Πλοῖον Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Θράκ. (Αἰν.) Κορσ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά. — Λεξ. Περίδ.: *Ὅλα τ' ἄρμεν' ἀρμενίζουν Σίφν.* || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἄρμεν' ἀρμενίζουν μὲ παννιὰ καὶ μὲ κουπιὰ,
τὸ Ἑλληνικὸ πατώρι ἀρμενίζει μὲ φωτιὰ
Μάν.

